

[Undervisningsministeren.]

med Berner-Konventionen af 1928, saa at Danmark uden Forbehold kan tiltræde denne, hvad jeg maa anse for heldigt.

Hermed har jeg omtalt de Ændringsforslag, som Berner-Konventionen i dens nu ændrede Skikkelse giver Anledning til.

Jeg skal herefter fremhæve Forslaget til en ændret Affattelse af § 14 g og h med Hensyn til Udførelsen af Kompositioner, herunder Danse og Sange. Efter den hidtidige Affattelse af § 14 g er enhver Udførelse, som ikke har Karakter af dramatisk Forestilling, frit tilladt af: 1) tidligere udgivne Danse, 2) enkelte mindre Stykker, uddragne af større musikalske Kompositioner og 3) tidligere udgivne Sange, for saa vidt der er hengaaet mindst 2 Aar fra Udløbet af det Aar, hvori Sangene første Gang er udgivet. Gang paa Gang er der i Tidens Løb fra autoritativ international Side rettet Henvendelse til Ministeriet gaaende ud paa, at denne Bestemmelse i den danske Lov er i Uoverensstemmelse med Berner-Konventionen, og Gang paa Gang er Ministeriets Opmærksomhed blevet henledet paa, at Bestemmelsen er skadelig for danske Komponister ikke blot indenfor Landets Grænser, men ogsaa internationalt, fordi Udlandet, som ikke kender den omhandlede Indskrænkning i Komponistretten, truer med at boykotte dansk Musik.

Der bør efter min Mening ikke kunne rejses Tvivl om den danske Lovgivnings loyale Overensstemmelse med den Konvention, til hvilken den danske Stat har bundet sig, og der bør heller ikke paalægges de danske Komponistrettigheder Indskrænkninger, der i Forhold til de øvrige Skabere af Aandsværker stiller Komponisterne ugunstigere. Det er min Overbevisning, at den Formulering, som Udvalget har foreslaaet, og som jeg har tiltraadt, paa en rimelig Maade forener Hensynet til Berner-Konventionen, til Komponisterne og til de berettigede offentlige Interesser, naar det foreslaas som en Undtagelse fra den ellers almindelig gældende Beskyttelse, at Udførelse, der ikke har Karakter af dramatisk Forestilling, af tidligere udgivne Kompositioner, herunder Danse og Sange, er frit tilladt i følgende 3 Tilfælde: 1) naar Udførelsen sker som Led i en Undervisning; 2) naar Udførelsen sker ved Folkemøder, Folkefester, Sang- og Musikstævner og endvidere ved Lejligheder, hvor Tilhørerne har Adgang uden Betaling, alt under Forudsætning af, at Udførelsen ikke foranstattes i Erhvervsøjemed; 3) naar Indtægten udelukkende er bestemt til godgørende Øje-

med, og de medvirkende ikke oppebærer noget Vederlag for deres Virksomhed. Jeg bemærker, at Norge, som i sin ældre Forfatterlov havde en til vor nuværende § 14 g svarende Regel, i sin nye Forfatterlov af 6. Juni 1930 ganske har ophævet denne Regel.

Jeg bør endvidere henlede Opmærksomheden paa Forslaget til en ny Affattelse af § 14 g, hvorefter Oplæsning, Fremsigelse eller anden lignende ved Sprogets Hjælp foretagen Gengivelse af tidligere udgivne Værker er frit tilladt, naar den ikke har Karakter af dramatisk Forestilling, og den ikke tjener Erhvervsøjemed for Udøveren eller andre. Det nye i denne Bestemmelse er den sidste Betingelse, at Oplæsningen ikke maa tjene Erhvervsøjemed for Oplæseren eller andre. Jeg anser det for en unødvendig og urimelig Indskrænkning i Forfatterens Retsbeskyttelse, at hans Værk skulde kunne benyttes til en Oplæsning af rent erhvervmæssig Art, maaske hele Landet over, uden hans Vidende, og uden at der ydes ham Vederlag derfor. Saa vel i den nye norske Forfatterlov af 1930 som i den i 1931 vedtagne nye svenske Forfatterlov er der da ogsaa indføjet en Bestemmelse, der ganske svarer til dette Forslag.

Som helt nye Bestemmelser har jeg i § 2 foreslaaet optaget Beskyttelse for Reklamer med Hensyn til Tekst, Billedstof og Komposition samt i § 9 en Bestemmelse angaaende Forlæggerens Pligt til at udgive Værket indenfor visse Frister, begge Bestemmelser i Henhold til indtrængende Henvendelser fra de interesserede Kredse og paa Grundlag af Forfatterretsudvalgets Betænkning.

De i øvrigt foreslaaede Ændringer i og Tilføjelser til Forfatter- og Kunstnerretsloven er ret uvæsentlige og forklares enkeltvis i Udvalgsbetænkningen, hvorfor jeg paa nærværende Tidspunkt kan indskrænke mig til en Henviisning til Lovforslaget.

Kun med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal, der ikke har faaet Udtryk i Lovforslaget, maa jeg gøre nogle mere indgaaende Bemærkninger.

Som bekendt blev det ved en Højesteretsdom af 13. Marts 1930 fastslaet, at en Forfatter ved Anbringelsen af et Forbud mod Udlaan eller Udleje paa de solgte Eksemplarer af Værket kan opnaa, at Bibliotekerne — bortset fra de Pligt-Eksemplarer, som ifølge Lov afgives til Statsbibliotekerne — maa respektere et saadant Forbud eller de Betingelser, der stilles, for at Udlaan eller Udleje kan finde Sted, f. Eks. i Retning af Erlæggelsen af særlig Afgift.